Moje stáž v Nazareth house, Dromahane, Cork

Moje stáž se odehrávala na pracovišti Nazareth house v malé vesničce jménem Dromahane. Toto zařízení funguje podobně jako v České republice Domovy pro seniory. Nachází se zde 5 oddělení – Brittany, Hammersmith, Holy family, Dromore a Larmenier. Celková kapacita je 120 lůžek se samostatnými sociálními zařízeními. Oddělení Brittany, Hammersmith a Larmenier mají kapacitu 30 lůžek, zatímco Dromore a Holy family mají 15 lůžek. Oddělení Holy family je speciální oddělení zaměřené na péči o klienty s demencí, oddělení je malé s menší zahrádkou.

Hlavní vestibul a recepce

Měla jsem možnost pracovat na oddělení Brittany, které se nachází v prvním patře v nové části budovy. Rezidenti mají na každý den připravené aktivity například od cvičení, po společné modlení až k ručním činnostem. Každé oddělení má vlastní aktivity a za mojí praxi byly minimálně tři velké akce v hlavním vestibulu, kde se scházejí rezidenti ze všech oddělení a tráví společný čas. Mezi aktivity patřilo například zpívání písniček, vyrábění květin nebo živá hudba. Rezidenti dělali aktivity v rámci svých možností a chuti. Každý den (když nebylo velké horko) byla canisterapie s pejskem jménem Cobi. Sociální pracovnice obcházela každého rezidenta a nabízela jim pohladit si Cobiho. Každý čtvrtek a neděle byla mše v místní kapli. Rezidenti měli možnost přijít přímo do kaple nebo sledovat mši v televizi na speciálním kanále. Soběstační jedinci mohli se souhlasem jet do města Mallow na nákupy, nebo jen se podívat po přírodě. Rodiny si mohli své příbuzné vyvést ze zařízení též se souhlasem. Zařízení má i menší zahradu, na kterou mohli rezidenti chodit a trávit čas s rodinou.

Každý pokoj obsahuje postel, skříň, křeslo, stoleček, televizi a vlastní sociální zařízení. Rezidenti mají možnost si vybavit pokoj podle své chuti například různými obrázky, soškami nebo fotkami. Dost často jsem se setkávala se sochou Ježíše Krista a svěcenou vodou, protože v Irsku je dost rozšířené křesťanství. Někteří rezidenti tu jsou na dlouhodobou péči nebo i paliativní péči, ale někteří tu byli ubytováni, protože jejich rodina odjíždí na dovolenou a nemá se o ně kdo postarat.

Moje pracovní doba byla osmihodinová směna od 9 hodin do 17 hodin, od pondělí do pátku, ale my jsme byly jako výjimka. Normální pracovní doba pro personál jsou dvanáctihodinové směny od 8 hodin do 20 hodin. Na směně jsou vždy dvě sestry se staniční sestrou a zhruba pět pečovatelek. Když staniční sestra má volno nebo musí dělat dokumentaci, přijde ještě na směnu jedna sestra navíc. Setkala jsem se s pečovatelkami, které pracovali na zkrácený úvazek od 8 hodin do 13:30, takže po obědě odcházeli domů a zbyli tam většinou tři pečovatelé. Moje pracovní náplň byla většinou stejná.

Ráno, když jsem přišla do práce, pomáhala jsem sestrám rozdat léky nebo měřit vitální funkce. Po rozdání léků jsem dopomáhala s hygienami, odvést rezidenty do denní místnosti, zkrátka s čím bylo potřeba. Ve 12:30 hod. byl čas oběda, u nich se to nazývá “Dinner time”. Ti rezidenti, kteří chtěli jíst v jídelně, se dovezli do jídelny, ale byli tu i rezidenti, kteří chtěli svůj klid v pokoji. Pomáhala jsem rozdávat polední léky, krmit potřebné rezidenty, sklízet nádobí a rozdávat jídla. Po obědě opět proběhla hygiena a odváželi jsme je zpět do denní místnosti nebo do jejich pokojů. Po obědě většinou odpočívali nebo spali a sestry dělaly potřebnou dokumentaci. V 15:00 se rozdávaly další léky nebo jsem pomáhala pečovatelům. V 16:30 se rozdávaly večerní léky a připravovalo se jídlo na čaj o páté, pro ně “Tea”.

Měla jsem tu možnost vyzkoušet si spoustu věcí například rozdávání léků, drcení léků, měření glykemie, podání inzulinu, zápis krevního tlaku do dokumentace, podání očních kapek a inhalátoru.

Můj vztah k personálu nebyl dle mého názoru špatný. Samozřejmě všude je to o lidech, a to samé platí zde. Někdo si se mnou povídal, jako kdybych byla už kvalifikovaná sestra, která tam pracuje několik let, ale na druhou stranu někdo neznal ani moje jméno a naučil se ho jen proto, abych mu s něčím pomohla. Toto platilo i u rezidentů. Někteří rezidenti mě měli hodně rádi, rádi si se mnou povídali i já s nimi, ale našli se i někteří, kteří byli protivní a když jsem je poprosila, aby něco zopakovali, protože jsem jim nerozuměla, tak mi radši řekli, že to nebudou opakovat. Ale to byly opravdu výjimky, většinou na mě byli opravdu milí a respektovali i moji jazykovou bariéru. První týden byl pro mě opravdu náročný, protože angličtina v praxi je opravdu jiná než ta ve škole. Bála jsem se mluvit, moc jsem nikomu nerozuměla. Postupem času se to zlepšovalo a já už jsem začala víc komunikovat (i když s pěti gramatickými chybami v jedné větě). Zjistila jsem, že vlastně se není vůbec čeho bát. I když řeknete něco špatně, ostatní vás pochopí a když ne, tak to řeknou za vás, aby si ověřili, jestli myslíte to samé. Někomu jsem rozuměla víc a někomu méně, protože tam bylo více národností a každá národnost má jiný přízvuk. Ale vždycky jsem se dorozuměla, a to je to nejdůležitější. Mrzí mě, že náš školní systém nás učí tak, že když něco řekneme špatně, hned nás ten druhý opravuje, protože v praxi to vlastně tak nefunguje.

Můj pracovní tým

Líbil se mi systém, který fungoval v Nazareth house. Léky měly v tabletu a už předpřipravené z lékárny, takže to ušetřilo spoustu práce. Jako jeden z hlavních přínosů pro mě je zlepšení anglického jazyka, alespoň co se týče strachu komunikovat.